Zářím - Rottrová, Marie

Dva tisíce dvacet, možná dřív,
poletíme na Mars, žádný div,
nadchází věk strojů střízlivých
a co láska, ten náš rajský hřích.

Zvědavá jsem jako otazník,
počítač ví všechno, stačí mžik,
zabliká, že nemá mi, co říct,
to se ví, o lásce neví nic, nic, nic.

Zářím, vím, že je to na mě znát,
zdá se mi, že je to navždycky,
celá zářím, kdosi řekl, mám tě rád,
láska je ten zázrak magický.

V galaxii snů a nadějí,
v bezčasí se lidi míjejí,
najednou se sejdou náhodou,
v souznění dny všedními si jdou.

Zářím, vím, že je to na mě znát,
zdá se mi, že je to navždycky,
celá zářím, kdosi řekl, mám tě rád,
láska je ten zázrak magický.

Zářím, vím, že je to na mě znát,
zdá se mi, že je to navždycky,
celá zářím, kdosi řekl, mám tě rád,
láska je ten zázrak magický.

Srdce lidské, důležitý sval,
nejspíš oznámil by terminál,
suverén a neví, co je cit,
to by sám to srdce musel mít.

Zářím, vím, že je to na mě znát,
zdá se mi, že je to navždycky,
celá zářím, kdosi řekl, mám tě rád,
láska je ten zázrak magický.

Zářím, vím, že je to na mě znát,
zdá se mi, že je to navždycky,
celá zářím, kdosi řekl, mám tě rád,
láska je ten zázrak magický.

Zářím, vím, že je to na mě znát,
zdá se mi, že je to navždycky,
celá zářím, kdosi řekl, mám tě rád...